

(המשך מעמוד 12) הכיבש שלנו סיפורי וזועות על אימי הי שילטון הפלסטיני בדרום לבנון. עד כמה שכולתי לברר, כל הסיפורים האלה — או נימעט כולם — הם פרי ההמצאה. הם נשתלו באמצעות "עדים" שכירים, כדי לשנות את דעת-הקהל העולמית. שנדמה מן הברוטאליות של הפלישה הישראלית. לבל הסיפורים האלה של מנגנון הכיבוש שהנו, המשגשג בתקופת שרון כפי שזא שישגשג מעולם, היתה רק תוצאה חשוכה אחת: הם איבשו לישראלים רבים להרי געש את מצפונם, כאשר החלו הי זועות של מילחמת-הלבנון מגיעות לאוזניהם.

מילחמת-זוועה

מילחמת-הלבנון היתה מילחמת-זוועה מלכתחילה. יש להתמודד עם אמת זו. זאת לא היתה מילחמה למען "שלים הגליל", שגלשה איכשהו לפסים אחרים.

המחר ליד צידון. מה הפליטים עיראלי-חילוה נה יוד בודד בין חורבות מח

זאת לא היתה מילחמה שבמהלכה קרה "אסון" במחנות-פליטים, או שבה היתה טעות מצערת בשיקול. בכך תודו ועדת החקירה, ונגיה לה לעסוק בכך. המילחמה היתה מילחמת-זוועה למן השניה הראשונה, מפני שאחת המטרות העיקריות של האיש ש- יום אותה, אריאל שרון, היתה להביא לגירוש חצי מיליון פליטים פלסטיניים מבתיהם ומשכונותיהם, וזשדחם אל המידבר.

זאת היתה המטרה המשותפת של ממ- שלת-ישראל והפלאנגות. הפלאנגות כלל לא הסתירו כוונה זו. וגם אריאל שרון, יוזם המילחמה, הסתיר אותה רק בקושי מאחורי סיסמת-ההסוואה, "הריסת תשתית המחב- לים".

כל ברידעת ידע זאת. העולם הזה ידע על כך, ופרסם זאת מראש. שימעון פרס ויצחק רבין ידעו על כך. פרס ורבין גם ידעו היטב, מנסיון אישי, מי הן הפלאנג- גות, מהן מטרתיהן והמן שיטותיהן. מילחמה שאחת ממטרותיה היתה להש- לט את מנהיג הפלאנגות — אבי השחי- טות הנוראות ביותר — בכל שטח לבנון היתה מוכרחה להביא לשחיתות, כי מהלך המילחמה עצמה או אחריה, לשם גירוש הפלסטינים.

לכן, אל גיד איש מצמרת המדינה, הי קואליציה והאופוזיציה, "לא ידעתי" — אלא אם כן הוא רוצה למצוא את עצמו בסירה אחת עם גרמנים טובים שלא ידעו.

ביוני 1982 הורמו בכנסת הידיום בעד ונגד המילחמה. כל יד שהורמה למען המילחמה הורמה למען מילחמה שהזוועה היתה טבועה בעצם מהותה, כתפיסתה

קטעים מנחם בגין ישרת כסגן-מפקד גדוד

מובילי פרדות * מי יעצור את הסחף ביחסים בין

ישראל ומצריים * באיזה צד עומדים שומרי-החוק?

דיין הלא-אנושי

אין להם צורך כי עורם עבה דיו, אפסנאי כללי הממונה על מקר- רות האנגריה יהיה השר מרידור והאסטרטג המעמיק מנחם ב' ישרת כסגן מפקד גדוד מובילי הפרידות — כמו טרומפלדור ב' גאליפולי. שיכבשו להם להנאתם את טריפולי, את סוריה, את ירדן, את נסיכויות המפרץ — הכל, לפי הקונצפציה של הגאון הפוליטי העולמי אריק ש', ושילכלכו את גישקם כאוות נפשם. אבל אנחנו מבקשים נשק טהור בלבד, בבקשה. וחזרה הביתה מן הבוץ והדם הלבנוניים בהם תקעו אותנו "מנהיגים" חסרי-אח- ריות, דוגמאטיים, פזיזים, שלוחירסו ושקרנים. "על המישמר" 8.10.82

שימעון אבידן:

ההיסטוריה חוזרת

לא פעם אני צופה בדמיוני, בטרט שהושחל בכיוון הפוך ואני רואה את הסרט מסופו לעבר התחלתו. עצוב וקשה להשלים עם העובדה שתנועת-הפועלים לא למדה מכשילונותיה בעבר. כמו עיני ראיתי בגרמניה תנועת-הפועלים אדירה מפולגת, מחפוררת תוך מאבקים-פנימיים, בעוד שהיא אינה מבחינה בסכנה המוחשית של חיסולה על ידי היריב הפוליטי — הימין, וכיצד זה קרה? הימין הטיל את מרותו על הרחוב, דיכא והשפיל, בעוד שהשמאל לא השכיל ליצור לעצמו כלים שיבטיחו את חרות פעולתו, הגנה על אנשיו ומוסדותיו. תוך הסגנות והרגל של מי שהיה שנים בשילטון, סמכו על המישטרה ועל החוק הכתוב. לא ארכו הימים והתברר, שלא החוק שולט אלא הבריזנות והאגרוף. תחילה עמדו שומרי-החוק בצד ואח"כ מנגד, והתוצאות ידועות. "על המישמר" 8.10.82

זיהה יריב:

הפלסטינים לאונדה!

לו הייתי בגין, היתה לי דילמה כי אני, בגין, טענתי מאז ומתמיד שעל הפליטים הפלסטינים להיקלט בארצות-ערב. אני בגין תמיד הכרזתי שהערבים אשמים בכך שהפלסטינים לא חדלו להיות פליטים חסרי בית עד היום. והנה, באה מלחמת שלום-הגליל, שאני, בגין, יומתי, ועירערה את מעמד הפלסטינים שנקלטו בלבנון. הרסנו את בתיהם, והפ- קרנו אותם בידי הפלאנגות והצבא הלבנוני. הותרנו אותם בצל הפחד מפני טבח נוסף, חיפושים, מעצרים וגירוש סופי מלבנון. השארנו אותם חסרי קורת-גג אל מול גשמייה-ענף של החורף, ועכשיו, אני, בגין, שואל את עצמי: הרי אני טוען מאז ומתמיד שעל הפליטים הללו להיקלט בארצות ערב, האם לבנון אינה אחת מארצות-ערב? אם כן, מדוע אינו עוזר לפליטים אלה להי- קלט בה? מדוע אינני דואג להם לקורת-גג לקראת החורף? או אני, בגין, ממשיך ושואל את עצמי: להיכן ילכו? למדינה פלסטינית ביהודה ושומרון? חסיוחלילה! לסוריה כדי שיפגעו בנו משם? חלילה-יחוס! לירדן? עשרה קילומטר מגבולנו? אה, מצאתי! מצאתי! שילכו לאונדה! שיקימו להם אוטונומיה באונדה! איך לא חשבתי על זה קודם? "ידועות אחרונות" 8.10.82

פסוקי השבוע

- ח"כ תמ"י, אהרון אבי-חצירא: "אני אומר כאן מישפט שבדודאי ירגיזו כמה אנשים, אבל הוא מוכרח להיאמר: אני לא רואה כמעט כל הבלד, בשום תחום, בין המערך והליכוד."
- יועץ ראש-הממשלה לענייני-תיקשורת, אורי פורת: "לאריק (שרון) יש כושר ספגיה של מעצמת-על."
- שר-החוק המצרי, במאה חסן עלי: "הזהרתי את שרון, אם תפעל בלבנון, זו תהיה התאבדות פוליטית שלך."
- ראש-הממשלה, מנחם בגין: "לא אתו לשפוך את דמם של אלה, שסיכנו נפשם למען ביטחון ישראל."
- העיתונאי חיים חפר: "את אריק שרון יוציאו מ- מישרד-הביטחון רק באלונקה, כך אמר אחד מאנשי סודו. ואחד מידידי אומר: 'רצונו של אדם — כבודו'."
- אריק שרון: "מה רוצה (שימעון) פרס, שיקבלו אותו בקריית-שמונה בפרחים, כשהוא אינו בעד התוכנית של פינוי המחבלים מצפון הארץ כדי שלא יפגעו בישובים שם?"
- העיתונאית זיווה יריב: "מה אמרו הפלאנגות כשיצ- או מצברה ושאתילה: 'אין פלסטינים!'"

שימעון שמיד:

אשמח ישראל

אין לדעת אם בסופו של דבר יכרע בניין השלום תחתיו או למרות הכל יחזיק מעמד. אך דבר אחד ניתן לומר: אם אמנם יתמוטט השלום, אל יספר איש שגורלו נדון לכליה מראש ללא קשר עם מעשיה ומחדליה של המדינות הישראלית. מי שהיה כאן בחודש מאי אחרי הנסיגה מסיני, וראה את ההתעוררות הצי- בורית להידוק הקשרים עם ישראל, מי שהיה כאן במשך כל תהודתי ביירות" וראה כיצד כל התרחשות שם מקבלת את תהודתה במצריים — לא בנקל יסכים עם גירסה פטליסטית זו, גם אם היא כה פופולארית במקומות שונים בישראל. בהתאם לכך, יש גם משמעות גורלית לזיכוח הפנימי המתנהל כיום בישראל — המסוקר במפורט באמצעי-התקשורת המצריים — אשר באר-

על המישמר" 8.10.1982

תה המידה בה ישפיע למעשה על המדיניות הישראלית. הוא ישפיע גם על סיכויי הישרדות השלום.

"הארץ" 5.10.82

מיכאל ששר:

דין האמיתי

בתעלה, מאחורי הדייק המפריד בין המים ובין מוצבי קו ברלב, הוא עט כעיס על פיגרי גופות חיללים מצריים שנהרגו ב' לילה, בנסיון פשיטה, והן מונחות עדיין על החול החם והזהוב. בידי שנגער-מיששו בכל כוחו אדם ודמה, הוא מחטט עתה ב' כיסי מיכנסיו של חילל מצרי ארוך ושחום-עור, המוטל ללא רוח חיים, ומוציא מתוכם חפיסת סבון... סובייטית. מפליא? לאו דווקא, אם הנשק הוא רוסי, מדוע לא הסבון. אבל מיד, כמו חשב שאין להקיש אפילו חלקיק מחשבה ורגש לפגרי-אדם, הוא פונה אל הסובבים אותו, חיילי המוצב, ומתעניין במצב רוחם, שירותם ומעשיהם בחיים האזרחיים. הוא עושה זאת בחן המיוחד והמקסים, שבו נתברך, ואין צריך לומר שבעצם הופעתו בקרבם, בקה-החיות, הוא קונה את ליבם. "ידועות אחרונות" 4.10.82

מיכאל הרסגור:

הפלאנגות הישראליות

אם הם רוצים בכל מחיר לנהל מילחמה-בלייקונסווס, ומלר- כלכת למדי — שיקימו לעצמם צבא פרטי, רמטכ"ל יהיה להם הרב דרוקמן, על חילהאוויר תפקד גאולה כהן, על חילהיים — דב שילנסקי, על כוחות ח"ר — הרב לוינגר, בכוחות שיריון